

Γράφει ο Κώστας Βαξεβάνης,
Δημοσιογράφος και εκδότης του περιοδικού «Hot Doc»

Αναδημοσίευση από την εφημερίδα [New York Times](#) (7/1/2013)

The New York Times

January 6, 2013

Greece's Rotten Oligarchy

By KOSTAS VAXEVANIS

Athens

DEMOCRACY is like a bicycle: if you don't keep pedaling, you fall. Unfortunately, the bicycle of Greek democracy has long been broken. You can vote, belong to a party and protest. In essence, however, a small clique exercises all meaningful political power.

For all that has been said about the Greek crisis, much has been left unsaid. The crisis has become a battleground of interests and a dysfunctional public sector; for the past 40 years the ruling parties handed out government jobs to their supporters, regardless of talent.

But the real problem with the public sector is the tiny elite of business people who live off the Greek state while passing themselves off as the public good. They also own many of the country's media outlets, and thus manage to ensure that their actions are clothed in silence. Some are behind popular protection, as the drug lord Pablo Escobar did in Colombia, and as the paramilitary leader Arkan did in Serbia.

In 2011, Evangelos Venizelos, who was then the finance minister and is now the leader of the socialist party, Pasok, instituted a new tax. The tax was reduced by 60 percent. Mr. Venizelos thus carved out a big exemption for the only people who could afford to pay the tax: government ministers.)

Η Δημοκρατία είναι σαν το ποδήλατο. Αν δεν κάνεις συνέχεια πεντάλ, πέφτεις. Δυστυχώς το ποδήλατο της Ελληνικής Δημοκρατίας, έχει εδώ και καιρό τσακιστεί. Η χώρα που γέννησε τη Δημοκρατία, δυστυχώς αμέσως μετά την πτώση της ελληνικής Χούντας το 1974, δημιούργησε ένα υβρίδιο Δημοκρατίας. Μπορείς να ψηφίζεις, να ανήκεις σε κόμματα,

ακόμη και να διαμαρτύρεσαι. Στην ουσία όμως, την πολιτική ασκεί μια κλειστή κλίκα ανθρώπων.

Λέγονται πολλά για την **ελληνική κρίση** και γίνονται ακόμη περισσότερα τα οποία δεν έχουν ακουστεί. Πάνω από την Ελλάδα της κρίσης, συγκρούονται συμφέροντα, αντιλήψεις, πολιτικές. Στο επίκεντρο της κριτικής έχει μπει ο

Δημόσιος Τομέας

και το

Κοινωνικό Κράτος

. Ναι, στην Ελλάδα λειτουργεί ένας αντιπαραγωγικός Δημόσιος Τομέας, ο οποίος κυρίως αποτελείται από ανθρώπους οι οποίοι διορίστηκαν από τα κόμματα που κυβέρνησαν τα τελευταία 40 χρόνια χωρίς καμιά αξιοκρατία.

Αλλά ο προβληματικός Δημόσιος Τομέας είναι άλλος. Είναι μερικές δεκάδες επιχειρηματίες οι οποίοι ζουν από το κράτος. Πρόκειται για κρατικοδίαιτους επιχειρηματίες οι οποίοι ωστόσο αποκαλούν τον εαυτό τους «υγιή επιχειρηματία». Παίρνουν δουλειές από το ελληνικό κράτος, συνήθως σε υψηλότερες τιμές από τις πραγματικές, και χρηματίζουν πολιτικούς για να το πετυχαίνουν. Ταυτόχρονα είναι και ιδιοκτήτες Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης. Έτσι καταφέρνουν να εξασφαλίζουν την σιωπή για ό,τι κάνουν. Πολλές φορές μάλιστα αγοράζουν και μια ποδοσφαιρική ομάδα, για να έχουν λαϊκό έρεισμα, και να κρύβουν το έγκλημα πίσω από την λαϊκή προστασία, όπως ακριβώς έκανε ο Εσκομπάρ στην Κολομβία και ο Αρκάν στη Σερβία.

Το 2011, ο Ευάγγελος Βενιζέλος, ο οποίος τότε ήταν υπουργός Οικονομικών και σήμερα είναι ο αρχηγός του ΠΑΣΟΚ, πέρυσι θεσμοθέτησε έναν φόρο για τα ακίνητα. Αλλά για τα ακίνητα που είναι μεγαλύτερα από 2.000 τετραγωνικά μέτρα ο φόρος μειωνόταν στο 60%. Ο κ. Βενιζέλος εξαιρούσε από τον φόρο τους μοναδικούς που μπορούσαν να πληρώσουν: τους πλούσιους. (Ο κ. Βενιζέλος είναι επίσης ο άνθρωπος που είναι υπεύθυνος για τη χορήγηση ενός νόμου ευρείας ασυλίας στους υπουργούς της κυβέρνησης.)

Αυτό γίνεται καθημερινά επί δεκαετίες. Η κοινή γνώμη είναι στεγανοποιημένη από την πραγματική πληροφόρηση. Κανάλια, εφημερίδες, sites ανήκουν σε αυτή την οικονομικοπολιτική ελίτ που κυβερνά την Ελλάδα.

Ένα ακόμα σκάνδαλο είναι αυτό που περιλαμβάνει τη **λίστα Λαγκάρντ**. Το 2010 η Christine Lagarde, τότε υπουργός Οικονομικών της Γαλλίας (και σήμερα επικεφαλής του ΔΝΤ), έδωσε

στην Ελληνική κυβέρνηση μια λίστα με 2000 ελλήνων καταθετών στην Ελβετία, για να διερευνηθεί ποιοί είναι φοροφυγάδες. Οι Ελληνικές Αρχές ουσιαστικά δεν έκαναν τίποτα με τη λίστα. Δύο έλληνες υπουργοί Οικονομικών, οι Παπακωνσταντίνου και Βενιζέλος μιλώντας μπροστά στην Επιτροπή της Βουλής ισχυρίστηκαν πως έχασαν την λίστα ή δεν γνώριζαν πού είναι. Εν τω μεταξύ, αρκετά μέσα ενημέρωσης κατηγόρησαν ψευδώς πολιτικούς και προσωπικότητες του επιχειρηματικού κόσμου πως ήταν μέσα στη λίστα, προκειμένου να αποκρύψουν την άσχημη πραγματικότητα: πλούσιοι άνθρωποι φοροδιέφευγαν, ενώ απελπισμένοι συμπολίτες τους έφαχναν τα σκουπίδια για φαγητό.

Όταν το **HOT DOC**, το περιοδικό το οποίο διευθύνω, δημοσίευσε τη λίστα τον Οκτώβριο, με συνέλαβαν με την κατηγορία παραβίασης προσωπικών δεδομένων, αλλά αθώωθηκα. Αλλά το αποτέλεσμα δεν άρεσε στην εξουσία. Έτσι με οδήγησε ξανά σε δική ακυρώνοντας την πρώτη, με αόριστα επιχειρήματα. Σε όλη αυτή τη διαδικασία (δημοσιοποίηση λίστας, σύλληψή μου, αθώωση) τα ελληνικά Μέσα Ενημέρωσης ήταν απόντα. Η «υπόθεση Λαγκάρντ» ήταν πρώτο θέμα παντού αλλά όχι στη χώρα που εξελίχθηκε.

Ο λόγος είναι απλός. Στη λίστα Λαγκάρντ, είναι όλο το οικονομικοπολιτικό σύστημα που κυβερνά τη χώρα. Αυτή η διεφθαρμένη ελίτ που μιλά στο όνομα της Δημοκρατίας με την ίδια ευκολία που την ακυρώνει. Εκδότες, υπουργοί με offshore εταιρείες, τραπεζίτες, φίλοι πρωθυπουργών και βέβαια εκπρόσωποι της «μαύρης οικονομίας». Μετά την δημοσιοποίηση της λίστας από το περιοδικό μου, η Ελληνική Κυβέρνηση δεν έκανε ούτε ένα σχόλιο για την υπόθεση.

Όταν ο κ. Βενιζέλος έφυγε από το υπουργείο Οικονομικών τον περασμένο Μάρτιο, δεν κατάφερε να δώσει υπηρεσιακά τη λίστα στον διάδοχό του. Την πήρε μαζί του. Μόνο όταν ο επόμενος υπουργός Γιάννης Στουρνάρας, είπε σε συνέντευξή του στους Financial Times στις 2 Οκτωβρίου πως δεν παρέλαβε ποτέ τη λίστα, ο κύριος Βενιζέλος την παρέδωσε στο πρωθυπουργικό γραφείο. Κανένας δεν τον ρώτησε γιατί δεν παρέδωσε τη λίστα και τη χειρίστηκε ιδιωτικά. Και κανένας από τα τρία κόμματα της κυβέρνησης δεν τον παραπέμπει στην Προανακριτική Επιτροπή της Βουλής για τα αδικήματα που έχει διαπράξει.

Εν τω μεταξύ, πρόσφατα κυκλοφόρησε μια νέα εκδοχή της λίστας με βάση την οποία αποκαλύπτεται πως κάποιος έχει διαγράψει 3 ονόματα συγγενών του πρώην Υπουργού Γιώργου Παπακωνσταντίνου, ο οποίος ήταν ο υπουργός Οικονομικών 2009 – 2011, πριν ο κ. Βενιζέλος. Τον περασμένο μήνα, ο κ. Παπακωνσταντίνου εκδιώχθηκε από το ΠΑΣΟΚ. Σήμερα αντιμετωπίζει μια κοινοβουλευτική έρευνα, τη πιθανότητα άρσης της ασυλίας ως πρώην υπουργό, και τα τέλη της παραποίησης των δεδομένων. Ο Παπακωνσταντίνου δείχνει να γίνεται η νέα Ιφιγένεια για να μπορέσει να επιβιώσει το διεφθαρμένο πολιτικό

σύστημα.

Όλα αυτά συμβαίνουν την ώρα που η Ελλάδα ακροβατεί επικίνδυνα πάνω από την άβυσσο της πτώχευσης και η τρικομματική κυβέρνηση εφευρίσκει και άλλους πρωτότυπους φόρους για τα χαμηλά στρώματα. Ένας στους δύο νέους είναι άνεργος. Η οικονομία συρρικνώνεται με ετήσιο ρυθμό του 6,9%. Άνθρωποι ψάχνουν τα σκουπίδια για να φάνε. Και ένα ναζιστικό κόμμα, η Χρυσή Αυγή, ανεβαίνει επικίνδυνα εκμεταλλευόμενο την αγανάκτηση του κόσμου και την οργή που δημιουργεί η ατιμωρησία.

Οι Έλληνες πρέπει να ξανά ανέβουν στο ποδήλατο της Δημοκρατίας απαιτώντας ένα τέλος στην απάτη και τη διαφθορά. Οι δημοσιογράφοι πρέπει να αντισταθούν στην χειραγώγηση και να ξανά ανακαλύψουν τη δημοσιογραφία. Και η κυβέρνηση θα πρέπει να αναβιώσει την αρχαία Ελλάδα δημοκρατική κληρονομιά της – αντί να σκοτώνει τον αγγελιοφόρο.

Μετάφραση – Επιμέλεια – Πρώ τη Αναδημοσίευση:

[Το ΚΟΥΤΙ της ΠΑΝΔΩΡΑΣ](#)